

РЕШЕНИЕ

№ 13557

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8923** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на Н. Т. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. от САК срещу заповед № 3286з-2747/07.07.2025 г. на ВПД директор на ГДНП, с която е отказано снемане на полицейски регистрации, извършена на основание чл. 68, ал. 1 от ЗМВР.
Жалбоподателят, в открито съдебно заседание и с представена писмена защита, чрез процесуалния си представител, излага съображения за противоречие на заповедта с материалноправните разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Заявява, че заповедта е мотивирана общо и не съдържа конкретни аргументи защо е необходимо правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето. Изтъква, че съхранението на личните данни от полицейските органи вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани и в тази връзка заповедта е в противоречие с даденото тълкуване с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Претендира присъждане на разноски.
Ответникът – директора ГДНП, чрез процесуален представител юрк. Р. излага становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.
Административен съд София - град, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, приема за установено следното:
Със заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник - директорите на ГДНП да издават заповеди за снемане или отказ за

снемане на полицейска регистрация.

На 04.02.2025 г. Н. Т. К. е депозирал молба до Директора на ГДНП, с която поискал да му бъдат снети всички полицейски регистрации.

На 21.08.2025 г., след извършването на проверка в СДВР материалите по преписката са изпратени в ГДНП с мотивирано предложение на директора на СДВР да бъде снета полицейска регистрация № 5190/24.09.2015 г. на основание чл.68, ал.6, т.3 ЗМВР и да не се снемат полицейски регистрации № 6325 от 11.09.2017 г. и № 6493 от 26.02.2018 г., извършени от 07 РУ – СДВР, поради липса на основание по чл.68, ал.8 ЗМВР. В хода на проверката е установено, че на жалбоподателя са извършени регистрации по чл.68 ЗМВР, както следва:

1. Регистрация № 5190/24.09.2015 г. на СДВР по преписка З./26.03.2015 г. за деяние по чл.144, ал.3, т.1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила присъда;

2. Регистрация № 6325 от 11.09.2017 г. по З./13.03.2017 г. по описа на сектор 07 РУ - СДВР за деяния по чл.206, ал.6 вр. ал.1 НК, чл.309, ал.1 НК и чл.316 вр. чл.308, ал.2 вр. ал.1 НК, за които жалбоподателят е признат за виновен с влязла в сила на 30.11.2018 г. присъда по нохд № 16390/2017 г. по описа на СРС, НО, 15-ти с-в, и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 години с 5-годишен изпитателен срок.

3. Регистрация № 6493 от 26.02.2018 г. по З./28.08.2017 г. по описа на сектор 07 РУ - СДВР за деяние по чл.206, ал.1 от НК, за което жалбоподателят е признат за виновен с влязла в сила на 03.02.2020 г. присъда по нохд № 4990/2018 г. от 19.09.2019 г. по описа на СРС, НО, 12-ти с-в, и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година с 3-годишен изпитателен срок.

Със заповед № 3286з-2747/07.07.2025 г. директорът ГДНП отказал снемането на полицейски регистрации № 6325 от 11.09.2017 г. и № 6493 от 26.02.2018 г., извършени от 07 РУ – СДВР на Н. Т. К..

Административният орган е направил фактически установявания дали лицето е извършило ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на изпитателния срок на наложеното му наказание „лишаване от свобода“.

По делото не е спорно, че с влязла в сила на 30.11.2018 г. присъда по нохд № 16390/2017 г. по описа на СРС, НО, 15-ти, Н. Т. К. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.206, ал.6 вр. ал.1 НК, чл.309, ал.1 НК и чл.316 вр. чл.308, ал.2 вр. ал.1 НК, за които при условията на чл.23 и 24 НК му е определено едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 3 години, чието изпълнение е отложено с 5-годишен изпитателен срок.

Също така с влязла в сила на 03.02.2020 г. присъда по нохд № 4990/2018 г. от 19.09.2019 г. по описа на СРС, НО, 12-ти с-в, Н. Т. К. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.206, ал.1 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, чието изпълнение е отложено с 3-годишен изпитателен срок.

Жалбоподателят К. е реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т.1 от НК най-късно на 01.12.2023 г.

С оспорената в настоящото производство заповед е прието, че осъждането с влязла в сила присъда, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация; с действията си Н. Т. К. е осъществил от обективна и субективна страна състава на умишлени престъпления от общ характер; продължаването обработването на данните за извършените на К. полицейски регистрации следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1, и чл.8, ал.1 от ЗМВР, като се счита, че към момента данните от полицейската регистрация на К., се съхраняват в подходящ разумен срок с оглед целите, за които се обработват – противодействие на престъпността и

опазване на обществения ред; не били установени нововъзникнали обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, заради която е извършена полицейската регистрация на К.. При така установеното от фактическа страна и след извършена проверка на акта във връзка с правомощията по чл. 168 от АПК, Административен съд София - град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, против административен акт, подлежащ на съдебен контрол и от адресата на акта, чиито права са засегнати от този акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация, издадена от директора на ГДНП, е издадена от компетентен орган, предвид представената по делото заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание правомощието му по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР са оправомощени други органи, сред които и директорът на ГДНП.

Заповедта е издадена в писмена форма и е подписана от издателя си, като съдържа фактически и правни основания, послужили за издаването.

Административният орган задължително трябва да извърши проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането, като в случая е следвало да съобрази и даденото тълкуване с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Това е сторил значително едностранчиво, но чисто формално може да се приеме, че задължителната проверка е извършена. Съответно не е налице допуснато съществено процесуално нарушение, което самостоятелно да е основание за отмяна на акта, а дали тази преценка обосновава крайния правен извод на органа да издаде отказ по конкретното искане, е въпрос за материалната законосъобразност на този извод, обективиран в крайния административен акт.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че не е налице основание за отмяната на оспорената заповед на основанията по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Преценявайки мотивите на заповедта и извършената проверка от административния орган, съдът приема, че са налице основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК, обосноваващи отмяна на процесната заповед.

Между страните няма спор по фактите, посочени в мотивите на заповедта, а именно за осъществени полицейски регистрации на оспорващия от 07 РУ - СДВР, във връзка с престъпления по чл.206, ал.1 НК и чл.206, ал.6 вр. ал.1 НК, чл.309, ал.1 НК и чл.316 вр. чл.308, ал.2 вр. ал.1 НК – обсебване и ползване на неистински частен и официален документи, за които са били образувани две наказателни производства, приключили с осъждане на лицето с две влезли в сила присъди, с които са му наложени наказания лишаване от свобода, чиито изпълнения са отложени с изпитателен срок.

Следва да се отбележи, че в заповедта е посочено, че оспорващият е бил реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т.1 от НК и това не е спорен по делото факт.

Действително в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР няма основание за заличаване на лични данни от полицейския регистър в хипотезата на влязла в сила присъда и последвала реабилитация, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето. Безспорно е, че съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, §. 1 от Директива 2016/680 попадат в

приложното поле на тази директива. Съгласно чл. 4, § 1, буква б) държавите членки гарантират, че личните данни са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. В решението от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 г. на СЕС е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от същата директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспониран чл. 5 „Срокове за съхранение и проверка“ от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (26), съгласно който държавите членки предвиждат да бъдат определени подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни.

В връзка с горното следва да се отбележи, че съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и от дадените с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. разрешения, се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице, да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно рискът, който то представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В случая, за да е законосъобразен отказът на ответника, същият следва да е мотивиран от фактическа страна с надлежно удостоверени факти, че същите обосновават нуждата да се

продължи полицейската регистрация на жалбоподателя, съответно, че не се налага снемането ѝ и това, защото продължаването ѝ след се явява оправдано от гледна точка на целите на закона (ЗМВР, Наредбата и Директива ЕС 2016/680).

Към 04.02.2025 г., когато К. подава своята молба за снемане на направените му полицейски регистрации с № 6325 от 11.09.2017 г. и № 6493 от 26.02.2018 г., същият няма нито качеството на обвиняем в извършването на друго такова престъпление, нито се изпълнява наложеното му наказание за това престъпление, реабилитиран е, не е бил привлечан в качеството си на обвиняем, дори и в друго качество в друго наказателно производство. В процесния случай взетите под внимание обстоятелства от административния орган са осъждането с влязла в сила присъда на Т., чието изпълнение е отложено с изпитателен срок. Следва да се подчертае, че именно заради взетата предвид при настоящето произнасяне присъда е извършена и полицейската регистрация, заличаването на която се иска. Административният орган не е съобразил дали към момента на издаване на оспорената заповед Т. има връзка с криминална дейност, не са отчетени негови личностни характеристики, наличието на действащ трудов договор.

Анализът на органа, че личността на К. е високо рискована не се подкрепя от събраните в административното производство доказателства. В оспорения административен акт не е извършен нужният анализ в описания по-горе смисъл, а именно не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства, налагащи продължаване на съхранението на данните на К.. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи или е налице основание полицейската регистрация на лицето да бъде снета. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, с който завършва производството по чл. 68, ал. 6 ЗМВР - заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като формалната липса на основанията по чл. 68, ал. 6, т. 1 - 5 от ЗМВР не налага задължителен извод за отказ от снемане на полицейската регистрация.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК и преписката да бъде изпратена на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора, право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в негова полза трябва да се присъдят такива в размер на 5.11 (пет евро и единадесет евроцента) евро (с левова равностойност 10 лева), за които има доказателства, че са направени и които следва да бъдат възложени в тежест на административния орган.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 5,11 евро заплатена държавна такса.

В полза на адвоката, осъществил безплатно процесуално представителство следва да се присъди адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА) сочеща, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист. По силата на чл. 38, ал. 2 от ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното

производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 (Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа) и осъжда другата страна да го заплати. В случая, с оглед въведеното от ответника възражение за прекомерност, следва да се присъди възнаграждение в размер на 384 евро, съобразно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

По изложените съображения и на осн. чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Т. К. заповед № 3286з-2747/07.07.2025 г. на ВПД директора на Главна дирекция „Национална полиция“.

ВРЪЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Н. Т. К. за снемане на полицейски регистрации № 6325 от 11.09.2017 г. и № 6493 от 26.02.2018 г., извършени от 07 РУ – СДВР при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона като на основание чл. 174 от АПК, определя 30 -дневен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на Н. Т. К., с ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 5.11 (пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. С. Г. от САК адвокатско възнаграждение по настоящото дело в размер на 384 евро. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: